

ling forinden. Jeg har troet det rigtigt at gjøre denne lille Bemærkning, fordi det med Hensyn til slige Andragender bør staa klart, at det er Bidrag, som man vel gjerne vil modtage, og som man vil yde af den Anerkjendelse, som de fortjene, men ligeoverfor hvilke man dog paa samme Tid maa hævde, at Lovgivningsmagten underkaster dem en Prøvelse. Det er i denne Sammenhæng, at jeg har gjort gjældende, at slige almindelige Meninger ofte ere verldende og meget vel kunne være usikre.

Melchior: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Melchior: Jeg vil meget nødig have gjort mig skyldig i Indiskretion, og jeg vil derfor kun anføre, at, naar jeg før henviste til de omtalte Motiver, da stete det udelukkende i Anledning af den høitærede Ministers Utring i Formiddagsmødet om, at der kunde være forskjellige Meninger hos Kjøbmændene; jeg tænkte, at det saa vel kunde være passende at vise, at der ogsaa kunde være forskellige Meninger hos Juristerne om denne Sag og forskellige til forskellige Tider og i forskellige Kredse. Jeg fremhævede imidlertid tillige, at, dersom Rigsdagen med Hensyn til den her foreslaaede Lovs Gjennemførelse vilde gaa ind paa, som af et Mindretal i Udvalget foreslaaet, at overgive Behandlingen af Handels-sakker til Handelsretten i Kjøbenhavn, saa kunde man derved paa den sikreste og solideste Maade give den kyndige og oplyste Del af Handelsstanden Leilighed til at udtale sig om, hvorledes de heromhandlede Bestemmelser bør forstaaes og anvendes, og derved til at medvirke til Handels Befæstelse og Udvikling paa den naturligeste og solideste Maade.

Ordføreren: Jeg skal ikke opholde Forsamlingen længe, men der er dog enkelte Bemærkninger, som jeg maa tillade mig at tilføje. Jeg vil da først ligeoverfor den ærede sidste Tale fremhæve, at hvad der af ham

blev anført, ikke var et Exempel paa forskellige Meninger mellem Jurister, men paa verldende Mening mellem Jurister. Sagens sande Sammenhæng er jo nemlig den — som jeg allerede i Formiddags tillod mig at forklare — at Proceskommissionen fra Begyndelsen af ikke tænkte paa at gaa videre end den norske Konkurslov, men at den ved fortsat Dverveielse og ved fortsat at høre Sagkyndiges Mening kom til det Resultat, at det var bedre at gaa saa vidt, som det foreliggende Lovforslag er gaaet. Det forekommer mig nu ikke i mindste Maade at svække Sagens Stilling, men tværtimod at styrke den, at man, delende den almindelige Fordom mod Benyttelsen af Retshandlers Afkræftelse, først har valgt det Mindre, men senere ved fortsat Reflexion nødes ind paa den Bane at gaa videre. Dette er Sagens simple Sammenhæng. De Motiver, som det ærede Medlem før oplæste, refererede sig naturligvis til den ældre Affattelse, som man netop senere i Kommissionen blev enig om at fravige for at ombytte den med den nyere og videregaaende. Jeg skal tilføje, at der om denne sidste Affattelse har været fuldkommen Enighed i Kommissionen, og at der altsaa ikke engang blev noget Mindretal tilbage fra det tidligere Standpunkt, men at Alle vare enige om at gaa den her foreslaaede Vej. Med Hensyn til hvad det ærede 1ste Medlem for Kjøbenhavn (Madvig) i Formiddags yttrede, skal jeg kun sige, at Udvalget mellem 2den og 3die Behandling skal tage det af ham fremhævede Spørgsmaal om Indsættelsen af en Tidsgrænse i § 24, saaledes at Afkræftelsen ikke kunde strække sig derudover, paany under Dverveielse, skjøndt det forresten allerede er overveiet flere Gange før, og der kunde være Grund til i § 24 at tilføje en Tidsfrist; jeg skal derfor ikke nu her paany gjenoptage de Grunde, som kunde tale for og imod en saadan Bestemmelse. Udvalget skal, som sagt, gøre den til Gjenstand for en ny Dverveielse og naturligvis derved konferere med den høitærede Justitsminister. — Forsaavidt det af det samme ærede Medlem blev gjort gjældende, at Ordet „Fordringshaver“ i Begyndelsen af § 25 var ukorrekt og tillige vildledende, saa skal ogsaa dette blive taget under Dverveielse. Jeg tror, at det nævnte